

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobkyně: **G. S.**, zastoupena Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č.j. MV-85970-5/SO-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 9. 12. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. MV-85970-5/SO-2016, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „prvostupňový orgán“) ze dne 7. 4. 2016, č. j. OAM-20671-17/TP-

2015. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) a podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, v účinném znění pro projednávanou věc (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť žalobkyně dle správního orgánu nesplnila podmínku dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobkyně považuje celé napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a jednal tak v rozporu se základními zásadami správního řízení. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů spočívají na nesprávných skutkových závěrech a nesprávném právním posouzení, jsou v celém rozsahu nezákonná a nepřezkoumatelná, když se žalovaný nevypořádal dostatečně se všemi námitkami žalobkyně. Žalobkyně konstatuje, že se do doby nepřetržitého dvouletého přechodného pobytu na území započítá pobyt v režimu ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně zdůrazňuje, že své závěry správní orgány neopírají o zákon ale o rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 9 A 53/2010-56 ze dne 20. 11. 2013. Žalobkyně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67. Dále odkazuje na jiné rozhodnutí žalovaného v obdobné věci ze dne 2. 10. 2014, č. j. MV-75359-4/SO-2014, kde rozhodl jinak než v projednávané věci a poukazuje tak na nedůvodný rozdíl v rozhodovací činnosti správního orgánu. Žalobkyně dále konstatuje, že na její případ nelze aplikovat Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES jelikož je rodinným příslušníkem občanů ČR a i kdyby se na ni směrnice vztahovala, bylo by její využití coby výkladové pomůcky ze strany správních orgánů nesprávné, jelikož by se jednalo o výklad v její neprospěch. Žalobkyně má za to, že se správní orgán nevypořádal s námitkou uplatněnou v odvolání. Žalobkyně uvádí, že správní orgány opomíjí ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle kterého rodinný příslušník občana EU je oprávněn na území pobývat tři měsíce i bez víza, pokud jeho krátkodobé vízum pozbylo platnosti. Tato vazba na předchozí krátkodobé vízum je však v rozporu s účelem tohoto ustanovení. Je dle žalobkyně zjevné, že povinnost podat žádost o přechodný pobyt do tří měsíců, se vztahuje i na cizince, kteří na území ČR zůstali i po skončení platnosti k dlouhodobému pobytu bez víza. I pobyt takového cizince je proto po dobu maximálně tří měsíců po skončení platnosti dlouhodobého pobytu oprávněný. Závěrem uvádí, že žalovaný odkazuje na nepřiléhavé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 3 As 22/2013-35.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 9. 1. 2017 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Odkazuje na III. část napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k námitkám žalobkyně dostatečně podrobně vyjádřil a neshledává potřebu změny. Navrhuje zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[4] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

[5] V projednávané věci je sporná otázka, zda žalobkyně splňuje podmínku nepřetržitého dvouletého pobytu proto, aby mohla podat žádost o trvalý pobyt na území dle ustanovení § 87h zákona o pobytu cizinců.

[6] Žalobkyně je přesvědčena, že podmínky nepřetržitého pobytu v délce dvou let podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců splňuje, a to proto, že ustanovení § 87y tohoto zákona zakládá pro rodinného příslušníka občana EU přechodný pobyt zcela rovnocenný přechodnému pobytu již povolenému podle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců.

[7] Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně dne 24. 11. 2015 podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky a jako účel uvedla v žádosti ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které zní „*Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.*“

[8] Součástí správního spisu je rozhodnutí ze dne 19. 10. 2015, č. j. MV-27157-4/SO/sen-2014, které nabylo právní moci dne 21. 10. 2015, kterým správní orgán zamítl odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Ministerstva, které zamítlo její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Žalobkyně podala žádost o přechodný pobyt dne 19. 9. 2013. Rozhodnutí o této žádosti nabylo právní moci, jak je již výše uvedeno, dne 21. 10. 2015. Žádost o trvalý pobyt, která je předmětem tohoto řízení, podala žalobkyně dne 24. 11. 2015.

[9] Ze spisového materiálu tak vyplývá, že žalobkyně pobývala v době od 22. 10. 2015 do 24. 11. 2015 na území bez oprávnění k přechodnému pobytu, respektive nepobývala na území oprávněně přechodně ve smyslu ustanovení § 17 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni skončila platnost fiktivního oprávnění k přechodnému pobytu dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců dne 21. 10. 2015, tedy nabytím právní moci rozhodnutí o zamítnutí odvolání, které směřovalo proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt. Až dnem 24. 11. 2015 jí fikce opět začala běžet, jelikož podala další, v pořadí již třetí, žádost o povolení

k přechodnému pobytu, o níž nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí pravomocně rozhodnuto.

Nepřezkoumatelnost

[10] Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou spatřuje v nedostatečném vypořádání její odvolací námitky a v nezákonném posouzení věci, jelikož dle jejího názoru správní orgán vycházel pouze z rozhodovací praxe Městského soudu v Praze a ne ze zákona.

[11] Zdejší soud uvádí, že nepřezkoumatelné by bylo takové rozhodnutí, ve kterém by se správní orgán vůbec nevyjádřil k uvedeným námitkám, případně by některé opomněl. Žalovaný se ke všem námitkám žalobkyně dostatečně vyjadřuje a jednoznačně uvádí, proč považuje uvedené období od 22. 10. 2015 do 24. 11. 2015 za období, které nelze považovat za období přechodného pobytu žalobkyně a dostatečně se s touto námitkou vypořádává na str. 6 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud nespatřuje ve vypořádání námitek žalobkyně pochybení ze strany žalovaného.

[12] Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí tím, že je jeho argumentace založena pouze na závěrech rozhodovací praxe Městského soudu v Praze. Zdejší soud zdůrazňuje, že žalovaný nejprve vychází ze zákonné úpravy a poté k podpoře a dokreslení svých závěrů užívá, ve vztahu k projednávané věci, judikaturu ostatních soudů a to jak Městského soudu v Praze, tak Nejvyššího správního soudu. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že argumentace žalovaného není založena pouze a jenom na odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Praze.

[13] Zdejší soud tak na základě výše uvedeného považuje **námitku nepřezkoumatelnosti** žalobkyně za **nedůvodnou**. Žalovaný se dostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobkyně a dostatečně každou z nich odůvodnil. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný postupoval a co ve věci posuzoval a jak. Postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců dle ustanovení týkající se projednávané věci, přičemž k podpoře svých tvrzení použil i judikaturu, což jen jeho závěry utvrzuje.

Aplikace ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců

[14] Žalobkyně v rámci své žaloby ztotožňuje institut povoleného přechodného pobytu dle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců s fiktivním přechodným pobytem dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. Sám žalovaný toto tvrzení nerozporuje a v napadeném rozhodnutí uvádí na str. 6, že „komise přisvědčila názoru ministerstva, že smyslem ustanovení 87y zákona o pobytu cizinců je umožnit cizinci, pokud na území pobývá společně s občanem EU, setrvat na území do doby rozhodnutí o jeho žádosti. Tímto účelem je také tato fikce časově omezena, což je patrné z toho, že pravomocným rozhodnutím o žádosti v každém případě zaniká. Z toho důvodu nelze směřovat fikci přechodného pobytu na území se skutečným oprávněním k přechodnému pobytu na území ve smyslu § 17 zákona o pobytu cizinců.“ Rozdíl je na nahlížení na situaci prostřednictvím ustanovení § 17 zákona

o pobytu cizinců. Ustanovení § 17 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vymezuje, co je možné považovat za přechodný pobyt, přičemž fiktivní trvání pobytu dle ustanovení § 87y se v taxativním výčtu nenachází. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný i přestože se nejedná o zcela totožné instituty, nahlíží na pobyt cizince dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců jako na pobyt přechodný, tudíž započitatelný do doby nepřetržitého pobytu, ale jasně také uvádí, že tento přechodný „fiktivní“ pobyt končí pravomocným rozhodnutím o žádosti, na které je tento přechodný „fiktivní“ pobyt vázán.

[15] Žalobkyně uvádí ve své žalobě část napadeného rozhodnutí, která obsahuje argumentaci, se kterou žalobkyně nesouhlasí. Zdejší soud zdůrazňuje, že je třeba uvedenou část interpretovat v souladu s tím, na co navazuje tato vyňatá pasáž. Uvedená část navazuje na výklad judikatury, o který žalovaný opírá svoji argumentaci. Žalovaný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 121/2011-60 ze dne 23. 8. 2013. Na závěry uvedené v tomto rozhodnutí žalovaný aplikuje případ žalobkyně. Žalovaný pouze aplikuje případ žalobkyně na podmínky uvedené v judikatuře.

[16] Tento postup žalovaného však nemění nic na tom, že základní podmínkou pro udělení trvalého pobytu dle ustanovení § 87h zákona o pobytu cizinců, nepřetržitosti pobytu cizince po dobu dvou let, žalobkyně nesplňuje. Žalovaný ve svém rozhodnutí jednoznačně uvedl, že **fikce trvání bytového oprávnění dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců je časově omezena a žalobkyni fikce trvání přechodného pobytu zanikla dnem rozhodnutím o žádosti o přechodný pobyt**. Samotný rozšiřující rozbor podmínek uvedených ve výše uvedeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, provedený žalovaným, dle výše uvedeného rozhodnutí nemá vliv na zákonnost samotného napadeného rozhodnutí a naopak podporuje jeho argumentaci o tom, že žalobkyně nesplnila základní podmínku pro udělení trvalého pobytu po dvou letech nepřetržitosti pobytu na území.

[17] Zdejší soud zdůrazňuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu je závazná a při rozhodování je třeba k jejím závěrům přihlížet. V samotném rozhodnutí č. j. 5 As 121/2011-60 ze dne 23. 8. 2013, Nejvyšší správní soud uvádí, že „*cizinec, který není občanem EU a hodlal pobývat v rozhodném období na území ČR v souladu s § 87y zákona o pobytu cizinců, v tehdejší znění, tedy musel splňovat následující podmínky: 1) cizinec podal žádost o povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU; 2) o této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto; 3) cizinec v daném období skutečně byl rodinným příslušníkem občana EU; 4) cizinec v daném období na území pobýval společně s tímto občanem EU a 5) na cizince se nevztahovalo pravomocné rozhodnutí o ukončení jeho pobytu. Jen pro úplnost lze dodat, že podle současného znění § 87y zákona o pobytu cizinců, účinného od 1. 1. 2011, které se ovšem na posuzovanou věc nevztahuje, je pátá podmínka modifikována tak, že na cizince se nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, o ukončení jeho přechodného pobytu nebo o zrušení jeho trvalého pobytu, a k tomu přistupuje další podmínka, podle níž 6) se nejedná o opakovaně podanou žádost, ledaže by v ní byly uvedeny nové skutečnosti, které cizinec nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.*“ Žalobkyně prokazatelně nesplňuje druhou podmínku a to, že o žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.

[18] Žalobkyně neprokázala v průběhu správního řízení, že by v uvedeném období pobývala na území oprávněně, na základě povoleného pobytu dle zákona o pobytu cizinců.

[19] Žalobkyně v rámci své žaloby dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67. Tímto odkazem však poukazuje žalobkyně pouze na způsob interpretace právní normy a přístupu k jejímu výkladu a zdejšímu soudu tak není zřejmé, k čemu má tato argumentace směřovat.

[20] Zdejší soud tak **námítku žalobkyně týkající se ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců považuje za nedůvodnou**. Správní orgán dostatečně v rámci správního řízení prokázal, že se žalobkyně nacházela na území České republiky v období ode dne 22. 10. 2015 do 24. 11. 2015 neoprávněně, tedy bez povolení k pobytu. Žalobkyně nedisponovala ani krátkodobým, ani dlouhodobým vízem ve výše uvedeném časovém období.

Užití směrnice 2004/38/ES

[21] Žalobkyně brojí proti použití Směrnice č. 2004/38/ES, má za to, že Směrnicí nelze aplikovat na její situaci. Zdejší soud zdůrazňuje, že na Směrnicí odkazuje samotný zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 87h zákona o pobytu cizinců, přičemž Směrnice se dle čl. 1 užije na právo trvalého pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků na území členských států. Samotný název směrnice jednoznačně prokazuje, že ji lze aplikovat na projednávanou věc – Směrnice Evropského parlamentu a Rady o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Argumentace ve vztahu k užití Směrnice v projednávané věci je tak ze strany žalobkyně lichá. Žalobkyně v době řízení o žádosti o trvalý pobyt byla rodinnou příslušnicí občanky Unie a nacházela se na území členského státu – České republiky. Zdejšímu soudu tak není zřejmé, na základě jakého tvrzení dospěla k tomu názoru, že se na její případ Směrnice neužije. V projednávané věci se navíc jedná pouze o podpůrné použití Směrnice, které nezasahuje a zásadně neovlivňuje základní práva žalobkyně, a v žádném případě se nejedná o situaci, kdy by byla Směrnice použita k výkladu, který by byl pro žalobkyni méně příznivý. **Námítku** tak zdejší soud považuje za **nedůvodnou**.

Legitimní očekávání

[22] Žalobkyně odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2014. Zdejší soud uvádí, že z rozhodnutí je zřejmé, že se jedná o jinou situaci, kterou nelze považovat za totožnou s projednávaným případem. U odkazovaného rozhodnutí žadatelé pokračovalo fiktivní prodloužení pobytu dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců a proto lze na dobu, kterou pobýval na území nahlížet jako na dobu přechodného pobytu. U žalobkyně tento fiktivní přechodný pobyt však skončil tím, že o její žádosti, na kterou bylo fiktivní oprávnění k pobytu vázáno, bylo pravomocně rozhodnuto.

[23] K legitimnímu očekávání se vyjadřuje Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, kde dospěl k závěru, že „[s]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“ Žalobkyně odkazuje pouze na jedno rozhodnutí, které však obecně nemůže zakládat legitimní očekávání, přičemž se navíc jedná o rozhodnutí, které není přílehlavé k projednávané věci. Zdejší soud považuje **námítku** týkající se legitimního očekávání **za nedůvodnou**.

Započítání doby přechodného pobytu dle ustanovení § 87y

[24] Žalovaný v projednávané věci nerozporuje to, že se pobyt dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců do doby nepřetržitého pobytu započítává (viz argumentace výše). Žalovaný zdůrazňuje to, že žalobkyni skončila lhůta tzv. fiktivního prodloužení, čímž doba, která se započítává, skončila a do doby, než započala plynout další tzv. fiktivní lhůta, pobývala žalobkyně na území bez povolení. Zdejší soud zdůrazňuje, že žalovaný netvrdí, že v rámci řízení o žádosti obecně nezapočítává dobu pobývání na území dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. Ze zákona jednoznačně plyne, že na období, kdy cizinec pobývá na území na základě ustanovení § 87y, musí na něj správní orgán nahlížet jako na cizince s přechodným pobytem, který je započitatelný do nepřetržitosti pobytu.

Namítané ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců

[25] Žalobkyně tvrdí, že v případě, kdyby toto období, ode dne 22. 10. 2015 do 24. 11. 2015, žalovaný nepovažoval za fiktivní přechodný pobyt na území, lze na tuto dobu nahlížet na základě ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců. To dle žalobkyně žalovaný přehlédl. Ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců umožňuje cizincům pobývat na území přechodně bez víza v případě, že se jedná o rodinného příslušníka občana Evropské unie, jehož krátkodobé vízum pozbylo platnost, pokud na území pobývá s občanem Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí tři měsíce.

[26] Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že na projednávaný případ nelze aplikovat ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců a to z důvodu, že žalobkyně měla úmysl se na území zdržovat déle než tři měsíce. Institut tak nelze zneužívat k tomu, aby si mohla podat další žádost, která její pobyt na území prodlouží o déle jak tři měsíce. Institut dle ustanovení § 18 e) zákona o pobytu cizinců nelze aplikovat na situace, kdy žalobkyni krátkodobé vízum skončilo a pobývá na území na základě fiktivního pobytu, který byl v konečném důsledku zastaven pravomocným rozhodnutím.

[27] Žalovaný tak nepochybil při posuzování situace žalobkyně. **Námítku** považuje zdejší soud **za nedůvodnou**.

Nepřiléhavost rozhodnutí

[28] Žalobkyně dále namítá, že žalovaný užil judikaturu Nejvyššího správního soudu, která není přílehavá k projednávané věci a to rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 3 As 22/2013-35. Jak žalobkyně, tak žalovaný odkazují na judikaturu týkající se ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný odůvodňuje, proč přihlédl k uvedenému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž zdůrazňuje především tu pasáž, která se týká započitatelnosti pobytu cizince na území do doby nepřetržitého pobytu, což je předmětem projednávaného případu. Posouzení žalovaného v projednávané věci nikterak nezasahuje či neovlivňuje zákonnost samotného konečného rozhodnutí. **Námítku** považuje zdejší soud za **nedůvodnou**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[29] Zdejší soud na základě výše uvedeného závěrem uvádí, že žalovaný dostatečně odůvodnil v napadeném rozhodnutí své závěry, postupoval v souladu se zákonem a s přihlédnutím k soudní praxi. Nemůže se tak jednat o rozhodnutí nepřezkoumatelné nebo nezákonné. Žalovaný svým jednáním a postupem neporušil žádnou z obecných zásad správního řízení. S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[30] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. června 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu